

Daf 40: PRAYER OVER THE SICK

דף מ"ז: תפלה על החולה

One of the purposes of the *mitzvah* of *bikur cholim* (visiting the sick) is to see how the sick person is doing, as sometimes it might be possible for the visitor to practically help the ill person recuperate. **There is another purpose for the mitzvah of *bikur cholim*, and that is prayer.** When visiting a sick person and seeing their condition, the visitor can feel emotional, have mercy, and offer a prayer that God should heal the patient. **The sick person needs these prayers, and therefore it is important to visit.**

אחת ממטרותיה של מצות בקור חולים היא שבטעם הבקור רואים מה מצבו של החולה, ולפעמים אפשר לעזור לו להבריא. ישנה מטרה נוספת למצות בקור חולים, והיא התפלה. כשמבקרים את החולה ורואים את מצבו, מצטערים ומרחמים עליו, ונושאים תפלה לקב"ה שיפרא אותו. החולה זקוק לתפלות הללו ולכן חשוב לבקרו.

The Talmud teaches us that since the prayers of the visitors are so significant, it is not worthwhile to call upon a sick person in the morning, but only afterward. Why? Because in the mornings all sick people generally feel better than they do during the rest of the day. As a result, one who visits a sick person in the morning will think he or she already feels better, and he will not pray on their behalf. Therefore, it is better to visit later in the day, so that when the visitor sees the sick person suffering, they will pray more fervently for the patient's benefit.

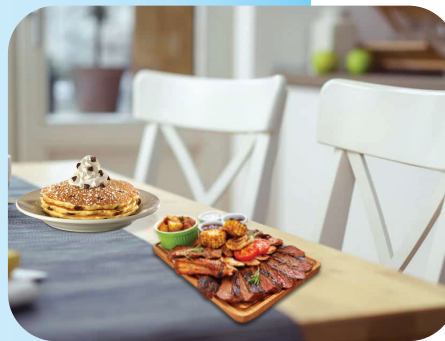

התלמוד מלמד אותנו, שמפני שתפלותיהם של המבקרים כה חשובות, לא כדאי לבקר את החולה בבקר, אלא רק אחר כך. מדוע? מפני שבבקר בדרך כלל החולים מרגישים יותר טוב מאשר בשאר שעות היום, ולכן המבקר את החולה בבקר יחשב שהוא כבר מרגיש טוב, ולא יתפלל עליו, לכן עדיף לבקרו אחר כך, וכשהמבקר יראה שהחולה סובל, הוא יתפלל עליו יותר.

Daf 41: EATING AT ONE TABLE

דף מ"א: לאכול על שלחן אחד

We learned on *daf 35* that a person can make a vow to forfeit any benefit from their friend. Yet, the Talmud teaches us that one who made a vow to forfeit benefit from his friend is permitted to eat at the same table with that person. **Ostensibly, why would it be prohibited for them to eat at the same table? Do they benefit from one another because they eat at the same table?** Rather, the explanation is this: when two people eat at one table, it is possible, sometimes, for one to demonstrate respect for their friend by eating some of their food. For this reason, it is prohibited for two people to eat meat and milk at the same table because whoever eats milk might mistakenly accept meat from their fellow diner and eat it. Likewise, a person who eats meat might mistakenly accept a dairy dish from their fellow diner.

למדנו בדף ל"ה, שאדם יכול לנדר נדר שהוא לא יהנה מחברו. עם זאת התלמוד מלמדנו שמי שנדר הנאה מחברו, יכול לאכול אתו בשלחן. לכאורה - למה שיהיה אסור להם לאכול על אותו שלחן, האם הם נהנים אחד מהשני, בכך שהם אוכלים על אותו שלחן? אלא שההסבר הוא כזה: כששני אנשים אוכלים בשלחן אחד, יתכן לפעמים שאחד יכבד את חברו לאכול מהמאכלים שלו. לכן, לשני אנשים אסור לאכול על אותו שלחן בשר וחלב, כי מי שאוכל חלב, עלול בטעות לקבל בשר מחברו ולאכול אותו, וגם מי שאוכל בשר, עלול בטעות לקבל חלב מחברו.

When do people customarily honor each other by sharing food? When they are friends and good comrades. However, if one of them makes a vow to forfeit benefit from their fellow, the two are certainly not good friends ... Therefore, the *Mishnah* says the following: **They are permitted to eat at the same table and there is no need for concern that they might share food** and thereby cause one of them to violate their vow. After all, they are not (good) friends, and that would surely not happen.

מתי אנשים נוהגים לכבד זה את זה בדברי מאכל? כשהם חברים וידידים טובים, אבל אם אחד מהם נדר שאינו רוצה להנות מחברו, הם בוודאי אינם חברים טובים... ולכן אומרת המשנה כה: הם יכולים לאכול על אותו שלחן, ואין צריך לחשש, שמא הם יכבדו זה את זה בדברי מאכל, וקה יעבר האחד על הנדר, שהרי הם אינם חברים בוודאי זה לא יקרה.

Daf 42: THE ORCHARD AND PRODUCE DURING THE SABBATICAL YEAR

Here is an interesting case: Reuven made a vow that he would forfeit any benefit from the possessions and belongings of his friend Shimon for the rest of his life. And, truthfully, over the course of many years, he fulfilled that vow, as a Torah *mitzvah*. Then the sabbatical year arrived, and Shimon saw a broad smile spread over Reuven's face. Shimon asked Reuven: "Why are you so happy?" Reuven replied: "During the sabbatical year, all produce of Eretz Yisrael is *hefker* (unclaimed, ownerless), and I'll be able to enter your orchard to eat produce since that produce won't be yours!" Shimon said to him: "It's true that my produce is *hefker*, but the property is mine, and I do not permit you to enter!"

In the evening, the pair went to a "Daf Yomi" class and learned that a landowner cannot prohibit people from entering their property to harvest *Shmittah* produce. Reuven was very happy. However, when the teacher continued the Talmud lesson, Reuven's happiness ceased. On this *daf*, they also learned the *chachamim* prohibited Reuven from entering Shimon's orchard. They feared Reuven might enter the orchard to take produce, and would end up lingering a little while longer, and in doing so break his vow. Reuven was allowed to enter the orchard only to take produce, however, he was not allowed to stay there for his own benefit.

דף מ"ב: הַפְּרִדָּס וְהַפְּרוֹת בְּשַׁנַּת הַשְּׁמִטָּה

הִנֵּה לַפְּנִיכֶם מִקְרָה מְעִיָּן: רְאוּבֵן נָדַר נֶדֶר כִּי כָּל חַיֵּי לֹא יִהְיֶה מִהֶנְכָּסִים וּמִהַחֲפָצִים שֶׁל חֲבֵרוֹ שְׁמֵעוֹן. וּבִאֲמַת בְּמִשָּׁר שָׁנִים אֲרָכוֹת הוּא קָיָם אֶת נֶדְרוֹ כְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה. וְהִנֵּה, הַגִּיעָה שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְשָׁמְעוֹן רָאָה שְׁחִיּוֹךְ רַחֲב מִתְפַּשֵּׁט עַל פְּנֵיו שֶׁל רְאוּבֵן. שָׁאֵלוֹ שְׁמֵעוֹן: "מִדּוּעַ אַתָּה כֹּה שְׂמֵחַ?", הִשִּׁיב רְאוּבֵן: "בְּשַׁנַּת הַשְּׁמִטָּה כָּל הַפְּרוֹת שְׁבָאֲרֵץ יִשְׂרָאֵל, הֵם הַפְּקָר, וְאוֹכֵל לְהִכְנִס לַפְּרִדָּס שֶׁלֹךְ וְלֵאכֹל פְּרוֹת, שֶׁהֵרִי הַפְּרוֹת אֵינָם שְׁלֵךְ!". אָמַר לוֹ שְׁמֵעוֹן: "אַמַּת הִיא שֶׁהַפְּרוֹת שְׁלֵי הַפְּקָר, אֲבָל לְשִׁטַּח שְׁלֵי אֵינִי מֵרְשָׁה לָךְ לְהִכְנִס!".

בְּעֶרְבַּ הַלַּיְלָה הַשָּׁנִים לְשַׁעוֹר "הַדָּף הַיּוֹמִי" וְלִמְדוּ כִּי בַעַל הַקְּרָקַע אֵינוֹ יְכוּל לְאָסֵר עַל אַנְשִׁים לְהִכְנִס לְקְרָקַע שְׁלוֹ לְקִטּוֹף פְּרוֹת שְׁמִטָּה. רְאוּבֵן שְׂמַח מְאֹד, אָךְ כְּשִׁמְגִיד הַשַּׁעוֹר הַמְּשִׁיךְ לְלִמּוֹד בְּתַלְמוּד הוּא כָּבֵר לֹא שְׂמַח. בְּדָף זֶה הֵם לִמְדוּ כִּי חֲכָמִים אָסְרוּ עַל רְאוּבֵן לְהִכְנִס לַפְּרִדָּסוֹ שֶׁל שְׁמֵעוֹן מִפְּנֵי שֶׁהֵם חָשְׁשׁוּ שֶׁמֵּא אַחֲרֵי שְׂרְאוּבֵן יִכְנִס לַפְּרִדָּס כְּדִי לְקַחַת פְּרוֹת, הוּא יִשְׁקָה בַּפְּרִדָּס עוֹד קִצָּת זְמַן, וּבְכֵךְ הוּא יַעֲבֵר עַל נֶדְרוֹ, שֶׁהֵרִי מִתֵּר לוֹ לְהִכְנִס לַפְּרִדָּס רַק כְּדִי לְקַחַת פְּרוֹת, אֲבָל אֵינוֹ רְשָׁאֵי לְהִשָּׂאֵר בּוֹ לְהִנָּאֵתוֹ.

Daf 43: A VOW TO FORSAKE BENEFIT FROM PROPERTY AND OBJECTS

In the previous article, we encountered Reuven who made a vow to forfeit benefit from any of his friend Shimon's possessions and belongings for the rest of his life. Is Reuven allowed to borrow a hammer, a screwdriver, or any other object from Shimon? Certainly not! Because he is prohibited to benefit from any of Shimon's property or belongings.

Now, let's ask the opposite question: Is Shimon allowed to borrow a hammer or any other object from Reuven? Seemingly, yes, Shimon is allowed to enjoy Reuven's possessions. Well, Abaye says "It's prohibited!" Why? Because it's human nature that when one person lends a tool to their fellow, eventually, that fellow lends the friend something in return. The *chachamim* feared if Shimon was permitted to borrow tools from Reuven, Reuven might borrow tools from Shimon and violate his vow.

דף מ"ג: נֶדֶר לֹא לְהִנּוֹת מִהֶנְכָּסִים וְהַחֲפָצִים

בְּמֵאֲמַר הַקּוֹדֵם הִפְרַנּוּ אֶת רְאוּבֵן שֶׁנָּדַר נֶדֶר כִּי כָּל חַיֵּי לֹא יִהְיֶה מִהֶנְכָּסִים וּמִהַחֲפָצִים שֶׁל חֲבֵרוֹ שְׁמֵעוֹן. הָאֵם לְרְאוּבֵן מִתֵּר לְשָׂאֵל פְּטִישׁ, מַבְרַג אוֹ כָּל חֲפֵץ אַחֵר מִשְׁמֵעוֹן? בְּרוּר שְׁלֵא! כִּי הֵרִי אָסוּר לוֹ לְהִנּוֹת מִכָּל הֶנְכָּסִים וּמִכָּל הַחֲפָצִים שֶׁל שְׁמֵעוֹן.

עַתָּה, הֲבֵה נִשְׂאֵל שְׂאֵלָה הַפּוֹכְחָה: הָאֵם לְשְׁמֵעוֹן מִתֵּר לְשָׂאֵל פְּטִישׁ אוֹ כָּל חֲפֵץ אַחֵר מִרְאוּבֵן? לְכַאוּרָה כֵּן, הֵרִי לְשְׁמֵעוֹן מִתֵּר לְהִנּוֹת מִהַחֲפָצִים שֶׁל רְאוּבֵן. וּבְכֵן, אַבְיֵי אוֹמֵר: "אָסוּר!" מִדּוּעַ? מִפְּנֵי שֶׁדֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם הִיא שֶׁכְּשֶׁאֶחָד מִשְׂאִיל כָּלִי לְחֲבֵרוֹ, אַחֲרֵי זְמַן מָה הוּא מִשְׂאִיל לוֹ בְּחִזְרָה, וְחֲכָמִים חָשְׁשׁוּ שֶׁאֵם שְׁמֵעוֹן יִשְׂאֵל כָּלִים מִרְאוּבֵן, עַלֹּל רְאוּבֵן לְשָׂאֵל כָּלִים מִשְׁמֵעוֹן וַיַּעֲבֵר עַל נֶדְרוֹ.

Daf 44: HEFKER, OWNERLESS PROPERTY

דף מ"ד: הפקר

On these *dapim*, there are *sugiyot* (Talmudic debates) that deal with the concept called *hefker* (unclaimed, ownerless property). We will explain what constitutes *mamon hefker* (ownerless capital). The word *hefker* means "ownerless." Property that has no owner and an object that has no owner are both *hefker*. **How does property or an object become hefker?** Well, there are properties that no one has ever purchased. For example, there is land in a distant desert where no one has ever passed through to perform a *kinyan* (acquisition) on the property. Such land is *hefker*, forever and ever. Some objects are eternally *hefker*, e.g., produce grown in the desert does not belong to anyone and they are *hefker*. Likewise, the fish in the sea and the animals in the forest all possess the status of *hefker*. There are also some properties and objects that once belonged to owners, but these items became abandoned because every person has the right to forfeit their own wealth, and from the moment [of the owner's declaration] that wealth no longer belongs to them, and any person is entitled to take it.

בדפים אלו ישנן סגיות העוסקות במשג הנקרא "הפקר". נסביר מהו מamon hefker (פרושה של המלה "הפקר" הוא - בלי בעלים. קרקע שאין לה בעלים

או חפץ שאין לו בעלים, הרי הם הפקר. איך קרקע או חפץ נהיים הפקר? ובכן יש קרקעות שאיש מעולם לא קנה אותן, למשל, קרקע במדבר רחוק, מעולם לא עבר בו איש ולא עשה קנין בקרקע, לכן היא הפקר מאז ומעולם. יש גם חפצים שהם הפקר מאז ומעולם, למשל, פרות הגדלים במדבר, אינם שייכים לאיש והרי הם הפקר, גם הדגים שבבים והחיות שביערות - כלם הפקר. יש גם קרקעות או חפצים שפעם היו שייכים לבעליהם, אך הוא הפקירם, כי לכל אדם יש זכות להפקיר את הממון שלו ומאותו רגע הממון אינו שייך לו וכל איש רשאי לזכות בו.

Daf 45: HOW DOES A PERSON FORFEIT?

דף מ"ה: איך מפקירים?

How can a person who owns an object renounce ownership of it? [For example, someone who has a bicycle and wants to forfeit it.] **According to Torah law, that person must say: "Behold! This bicycle is hefker (ownerless)."** Some say that if no one heard those words, the bicycle does not become *hefker*. At least one person needs to hear the declaration, and only then does the bicycle become *hefker*, and it would no longer belong to the former owner.

The *chachamim* ruled it is not sufficient for only one person (the one making the announcement) to be present at the occasion of the *hefker* declaration. Rather, it is necessary for at least three people to hear the owner of the bicycle announce it is *hefker*. Why? Because if a person forfeits ownership of a bicycle in the presence of just one person, it is possible that later, the man who abandoned the bicycle will regret forfeiting it and will run to the person who currently possessed the bike and say: "This bicycle is mine! Why did you take it?" The person who acquired the bicycle would respond: "You forfeited ownership of it!", but no one knew whether he was correct, because apart from the former owner, no one heard from the owner's mouth that he had abandoned his bicycle. **For this reason, the chachamim ruled it necessary to declare a forfeiture of an object before three people** and, that way, problems of this sort will not occur.

איך אדם שיש לו חפץ יכול להפקיר אותו? [למשל, מי שיש לו אופניים ורוצה להפקיר אותם]. מדין התורה עליו לומר: "הרי האופניים הפקיר". יש אומרים, שאם לא היה איש ששמע את דבריו - האופניים לא הפקרו. לפחות אדם אחד צריך לשמע את דבריו, ורק אז האופניים נהיים הפקר. הם כבר לא שלו.

חכמים תקנו שאין די בכך שרק אדם אחד יהיה נוכח במעמד ההפקר, אלא צריך שלפחות שלשה אנשים ישמעו את בעל האופניים מריז שהם הפקר. מדוע? כי אם הוא יפקיר את האופניים רק בפני אדם אחד, יכול להיות שאחר כך האיש שהפקיר את האופניים יצטער על כך שהפקירם ורוץ לאיש שזכה בהם ויאמר לו: "האופניים

הללו שללי! למה לקחת אותם?". האיש שזכה בהם יענה לו: "אתה הפקרת אותם", אבל איש לא ידע אם הוא צודק, כי חוץ ממנו איש לא שמע מפיו שהוא מפקיר את אופניו. לכן תקנו חכמים, שיש להפקיר בפני שלשה אנשים, וכן לא תתרחשנה בעיות מסוג זה.

Daf 46: YOUR HOUSE, THIS HOUSE

דף מ"ו: הבית שלך והבית הזה

Nahum and Michael vowed not to benefit from Meir's home. One day, Meir decided to move apartments. From that day forward, one of the friends was permitted to benefit from the house that previously belonged to Meir while the other friend was prohibited from doing so! How is this possible? Very simple!

Nahum said to Meir: "I vow I will not benefit from **your house**." Because Nahum said: "from your house," after Meir sells his house, Nahum is permitted to benefit from it, as that house no longer belongs to Meir. In contrast, Michael said to Meir: "I vow I will not benefit from **this house**." Because Michael said: "from **this house**," Michael did not say he would not benefit from Meir's house, and therefore even after Meir sold the house, Michael remains prohibited to benefit from it.

נחום ומיכאל נדרו שלא יִהְיוּ מֵהַבַּיִת שֶׁל מֵאִיר. יוֹם אַחַד הִחְלִיט מֵאִיר לָעֵבֶר דִּירָה, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם - לָאֶחָד מֵהֶם מִתֵּר לְהוֹנוֹת מֵהַבַּיִת שֶׁהָיָה שֵׁיף לְמֵאִיר וְלִחְבֵּרוֹ אֶסּוּר! אִיךָ יִתְקַן דָּבָר כָּזֶה? פְּשוּט מְאֹד!

נחום אמר למאיר: "אני נודר שלא אהנה מהבית שלך." מכיון שאמר מהבית שלך. לכן, אחרי שמאיר מכר את הבית שלו מתר לנחום להנות ממנו, כי הבית כבר אינו שייך למאיר... לעמת זאת מיכאל אמר למאיר: "אני נודר שלא אהנה מהבית הזה." מכיון שאמר מהבית הזה. הוא לא אמר שלא ינהנה מבית של מאיר ולכן גם אחרי שמאיר מכר את הבית אסור למיכאל להנות ממנו.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYISHLACH

דבר תורה: פרשת וישלח

What did Ya'akov Avinu do after he came out safely from the dangerous encounter with Eisav? How did he thank and acknowledge God's favor for saving him from his brother who so wanted to kill him? The Torah tells us: "And Ya'akov arrived safe in the city of Shechem... and he encamped before the city." (*Breisheet* 33:18). *Chazal* explain that Ya'akov repaired and enhanced the face of the city by building markets and shops and by lowering prices. Ya'akov Avinu also served as an example for Rashbi (Rabbi Shimon bar Yochai), who exited a cave after many years during which he fled from the Romans who wanted to kill him. The first thing Rashbi did after his departure from the cave was to repair the roads and free them from *tumat hameht* (ritual impurity of a corpse) so that access and movement would be far easier. The great sages of Israel teach us that acknowledging gratitude to God for the good He does on our behalf should be expressed through doing good for *Am Yisrael*, which is His nation and a manifestation of His presence in the world.

מה עשה יעקב אבינו לאחר שיצא בשלום מהמפגש המסכן עם עשוי? כיצד הוא הודה והכיר טובה לה' על כך שגמלו טוב והצילו מאחיו שכה רצה להרוג? התורה מספרת לנו- 'ויבא יעקב שלם עיר שכם... ויחן את פני העיר'. חז"ל מסבירים שיעקב תקן ושיפר את פני העיר בכך שבנה שוקים וחניות, והוזיל את המחירים. מיעקב אבינו למד גם רשב"י שיצא מן המערה לאחר שנים רבות בהן ברח מהקיסר שרצה להרוגו. הדבר הראשון שעשה רשב"י לאחר יציאתו היה לתקן את הדרכים ולטהרם מספק טמאת מת כדי שהגישה והתנועה תהיה קלה ונגישה יותר. גדולי ישראל מלמדים אותנו שהכרת התודה לקב"ה על הטוב שהוא עושה עמנו- צריכה להתבטא בעשית טוב לעם ישראל, שהוא עמו וגלוי של הקב"ה בעולם.